

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τοιμήνιος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30δς

Ἐν Ἀθήναις, 24 Νοεμβρίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 50

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΑ'. (Συνέχεια)

Ἡ πομπὴ περνᾷ ἀπὸ δρόμους, ἀπὸ λεωφόρους καὶ τέλος φτάνει στὴν πύλη τοῦ παλατιοῦ. Ὁ βασιλεὺς περιμένει ἐκεῖ. Προχωρεῖ γιὰ νὰ προϋπαντήσῃ τὴς ταξιδιωτίσσης, εὐχεται τὸ «καλῶς ὦρισε» στὴ μνηστὴ τοῦ γιοῦ του κι' ἡ Ζίνα μπαίνει μὲ δόξα καὶ τιμὴ στὸ παλάτι ἐκεῖνο ποῦταν ἄλλοτε δικό της καὶ ποῦ ποτὲ δὲν ἔλπιζε πῶς θὰ τὸ ξανάβλεπε.

***

Τὰ μάτια τῆς μαγεμμένα κοιτάζουν τὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ, ποῦ τόσο τῆς θυμίζει τὴν παιδική της ἡλικία, κι' ἡ καρδιά της χτυπᾷ δυνατὰ μπροστὰς ἐκεῖνον, ποῦ μαζὶ μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα, τῆς ἔκανε ἓνα δῶρο πιδ πολύτιμο ἀκόμα, τῆς χάρισε μιὰ καρδιά γεμάτη ἀγάπη. Πῶς νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸν πρίγκηπα Ἀλβέρτο;... Μὲ τὸ ν' ἀφιερῶσθ τῇ ζωῇ της ὅχι μόνον σ' αὐτὸν ποῦ θάναί σὺς γός της, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλον αὐτὸ τὸ λαό, ποῦ εἰ ἐπευφημίες του φτάνουν τώρα ὡς αὐτή. Μὲ μιὰ γνώριμη κίνηση, πλησιάζει τὸ παράθυρο, ὅπως τόκανε ἄλ-

ποτε. Βλέπει πρόσωπα φιλικὰ καὶ χαίρετ' αὐτὰ μὲ τὸ χέρι. Ἐξαφνὰ τὸ βλέμμα τῆς διακρίνει τὸ Μαρούση, τὸν ἡρωϊκὸ αὐτὸ γέρο ποῦ εἶχε σώσει ἄλλοτε αὐτὴ καὶ τὴ θειά της, καὶ τὴν Ἐλίζα Κραντόν, ποῦ τὰ χαρακτηριστικά της, χωρὶς νάχουν ἀνάγκη ἀπὸ λόγια, ἐκφράζουν μιὰ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνη.

Στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πλήθους φαίνεται ἡ κυρία Ροζεμόντ, ἡ κυρία τῆς τιμῆς, ποῦ τόσα εἶχε τραθήξῃ ἄλλοτε ἀπ' τὸν ἀνυπόταχτο χαρακτήρα τῆς μικρῆς βασίλισσας, ὁ σινιὸρ Πιτσικάτος καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα γνωστὰ πρόσωπα. Ἐσθυσαν ἀπ' τὴ μνήμη τους τὰ βάσανα ποῦ πέρασαν μὲ τὴς παραξενιὰς τῆς μικρῆς καὶ ἐνώνουν τώρα κι' αὐτοὶ τὴν ἀφοσίωσή τους μὲ τὴν ἀφοσίωση ἔλου τοῦ λαοῦ.

Ὡς ἐκεῖ ποῦ φτάνει τὸ μάτι, εἶν' ἓνας ὠκεανὸς ἀπὸ κεφάλια ποῦ εὐχεται τὸ «καλῶς ὦρισε» στὴ νεοφερμένη. Κι' ἡ καρδιά της τότε πλημμυρᾷ ἀπὸ μιὰν εὐγενική περηφάνεια, ἀπὸ μιὰν ἀπέραντη καλωσύνη καὶ ψυθυρίζει:

— Ἀξίζει νὰ ζῇ κανεὶς... νὰ ζῇ γιὰ νὰ χαρίζῃ γύρω του εὐτυχία...

Μιὰ ἀντιπροσωπεῖα ἀνέδθηκε στὸ παλάτι νὰ τὴ χαιρετήσῃ. Εἶναι οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους κι' ἀνάμεσά τους ἡ Ζίνα ἀναγνωρίζει τὸ σύμβουλο Μάρφα, τὸν ἀρχιδικαστὴ Μπαρτόλδο, τὸ βαρὼν ντὲ Μπρόκ, ὅλους αὐτοὺς ποῦ ἄλλοτε τόσο τὴν ἔδραφον.

Πλησιάζουν δισταχτικά, ἐλπίζοντας πῶς ἡ Ζίνα ντὲ Φιρστάτ ἔχει ξεχάσει τὴς μηχανορραφίες τους, τὴς προδόσεις τους, τὴν κακοπιστίαν τους.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα δὲν ἔχει τίποτα ξεχάσει. Μὰ ἡ καρδιά της εἶναι γεμάτη χαρὰ καὶ θέση γιὰ τὸ μῖσος δὲν ὑπάρχει. Μήπως ἡ ἀγάπη ὅλων τῶν ἄλλων δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἱκανοποίησις γιὰ ἑα τῆς ἔκαναν; Τοὺς συγχωρεῖ λοιπὸν χωρὶς δισταγμό. Κι' ἡ μνηστὴ τοῦ Ἀλβέρτου ντ' Ἰσλάξ χαμογελᾷ σ' ὅλους αὐτοὺς μὲ τρόπο ποῦ τοὺς καθησυχάζει ἐντελῶς.

Κι' ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς εἶν' ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ μέλλουσα νύφη του. Ἀλ-

«Τὸ δαχτυλίδι τῆς Θαμάς...» (Σελ. 393 στ. γ')

λωστε θεωρεῖ αὐτὴ τὴν πράξη τοῦ γιοῦ του πολὺ διπλωματική: Ἔτσι συμφιλίωσε τὴς δυὸ ἀντίθετες οἰκογένειες κι' ὁ γέρος βασιλεὺς δὲν ἔχει πιά φόβο νὰ χάσῃ τὸ θρόνο, γιατί ἡ Ζίνα—τώρα τὸ καταλαβαίνει ὁ Ἰσλάξ—ἔχει πάρα πολλοὺς ὁπαδοὺς στὴ χώρα.

Ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος δὲν ἔχει ἰδέα βέβαια ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γεροντικούς ὑπολογισμούς. Αὐτὸς δὲ συλλογίστηκε οὔτε πολιτική, οὔτε θρόνο. Ὅτι ἔκαμε, τόκαμε σύμφωνα μὲ τὸ δίκιο καὶ μὲ τὸ θερμὸ τοῦ αἵματός.

Ὅταν τὸ παλάτι ἡσύχασε κάπως, φέρνει τὴ Ζίνα στὸ σαλόνι, ὅπου τὴν περιμένουν τὰ πολῦτιμα, τὰ βασιλικά δῶρα. Ὁ νέος πῆρε μιὰ φτωχικὴ κοσμηματοθήκη καὶ τῆς τὴν ἔδειξε:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρο ποῦ ἡ φίλη σας ἡ κυρία Ἐριώ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς προσφέρω. Ἐρῶ ὅτι εἶναι γιὰ σὰς πολύτιμο κι' ἀγαπητό.

***

Καὶ στὰ θαμπωμένα μάτια τῆς μικρῆς Βασίλισσας παρουσιάστηκε τὸ ἀγαπημένο κειμήλιο, τὸ δαχτυλίδι τῆς Θαμάς, τὸ ζαφείρι ποῦ εἶχε γνωρίσει τόσους σκληροὺς ἀγῶνες τῆς ζωῆς της.

Δὲν πίστευε ὅτι ἔδλεπε. Κοίταζε πότε τὸ μνηστήρα της, πότε τὸ λαμ-

«Ἐλεος! Ἐλεος!...» (Σελ. 386, στ. γ')

περὶ πατράδι. Βέβαια ἦταν τὸ ζαφελὶ τῆς Θαμάς, γι' αὐτὸ δὲν εἶχε ἀμφιβολία, γιατί ὅμοιο τοῦ ἄλλο δὲν ὑπῆρχε. Καί μέσ' στή μνήμη τῆς φανερώθηκε ἡ μικρή Ἰνδὴ, μὲ τὸ μελαχροινὸ πρόσωπό τῆς καὶ τὰ τρυφερά βλέμματά τῆς, τὰ λυπημένα βλέμματά τῆς, ποὺ ἔδειχναν πάντα τόση ἀγάπη...

Πῶς συνέβη ὥστε νάρθη στὰ χέρια τῆς αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔπερνε πίσω τὸ θρόνο τῆς, τὴ δύναμή τῆς κι' ἔμπαινε στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας;

Μπροστὰ στὰ τόσα θαύματα, ἡ κόρη νόμισε μιὰ στιγμὴ πὼς ὄνειρευόταν.

— Δὲ μοῦ ἐξηγεῖτε, σὰς παρακαλῶ;.. Δὲν καταλαβαίνω...

Δὲ χρειάστηκε πολλὴ ὥρα. Μὲ δυὸ λόγια, ὁ πρίγκηψ Ἀλδέρτος διηγῆθηκε τὴν ἱστορίαν, ποὺ εἶχε ἀκούσει κι' αὐτὸς τὴν κυρία Ἐριώ.

Ἡ Ζίνα ἔκλεισε τὰ μάτια, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ποὺ τῆς ἀνέδαξε ἡ συγκίνηση. Ἐτεῖνε τὸ χέρι στὸν πρίγκηπα Ἀλδέρτο κι' ἐκεῖνος μ' ἓνα εἶδος εὐλαθείας πέρασε στὸ δάχτυλό τῆς τὸ ζαφελὶ τῆς ἀλησμόνητης μικρῆς πεθαμμένης.

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα τότε σήκωσε τὰ μάτια τῆς καὶ πέρασε τὸ βλέμμα τῆς πάνω στὰ κοσμήματα ποὺ σὲ λίγο θὰ λαμποκοποῦσαν ἀπάνω τῆς. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ χρυσὸ στέμμα, τὸ στέμμα ἐκεῖνο ποὺ ἄλλοτε μὲ τόσην ἀφροσύνη τόχε βγάλει ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς καὶ τόχε φορέσει σὲ μιὰ φιλενάδα τῆς, τὴν ἡμέρα τῆς στέψεως. Ἦταν τοποθετημένο μέσα σὲ μιὰ πλημμύρα ἀπὸ δαχτυλίδια, βραχιόλια, διαδήματα, περιδέρια κι' ἄλλα διαμαντικά.

Ἡ Μίλλυ κι' ἡ Κάρολα κοίταζαν κι' αὐτὲς θαμπωμένες τὰ πολύτιμα αὐτὰ στολίδια. Ὡρα πολλὴ εἶχαν σταθῇ θαυμάζοντας ἓνα περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια ποὺ δόξαζαν ρόδιους ἀνταύγειες. Καμμὶα ὅμως ζήλοτυπία δὲν ἐσκίαζε τὴ φιλία τους γιὰ τὸ κορίτσι ποὺ ἔπερνε πίσω στὸ χέρι τοῦ τῆς Βασίλειο σκῆπτρο.

— Ὁμορφο ποὺ θάναί τὸ διάδημα πάνω στὰ πλούσια τῆς μαλλιά! εἶπε ἡ Κάρολα.

— Καὶ δὲλως αὐτὸ φαίνεται πὼς εἶναι βασίλισσα, ἀπῆντησε ἡ Μίλλυ.

Μὰ ἡ Ζίνα δὲν ἀκούγε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ φθύριζαν στὸ πλάι τῆς.

Αὐτὴ θαρροῦσε πὼς ὅλα τὰ μαργαριτάρια, τὰ μπριλλάντια καὶ τὰ σμαράγδια δὲ λαμποκοποῦσαν τόσο, ὅσο τὸ ζαφελὶ τῆς μικρῆς πεθαμμένης, τῆς μικρῆς ποὺχε φύγει γιὰ πάντα. Γιατί ἐκεῖνο εἶχε μὴν ἄλλη σημασία, φηλότερη ἀπὸ τὰ πολύτιμα, ἀλλὰ κοινὰ στολίδια. Ἐκεῖνο τῆς εἶχε δώσει ἓνα

δίδαγμα ποὺ ἔμελλε νάναί τὸ λαμπερὸ ἔμβλημα ὅλης τῆς τῆς ζωῆς: ὅτι ἡ ἀγνότερη χαρὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶναι ἡ θυσία γιὰ χάρι τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δυστυχῶν κι' ἐπικαλοῦνται τὴ βοήθειά μας...

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ «ΜΙΚΡΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ»

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

Ἦταν ἓνα μικρὸ, χοντροτυπωμένο βιβλίον μὲ δυὸ-τρία παιδάκια στὸ ξώφυλλο τοῦ ζωγραφισμένα ποὺ ἐσκυβαν ἐπάνω σὲ μιὰ φυλλάδα σὰ νὰ διαβάζανε προσεκτικά. Τὸ ἀγόρασα μιὰ μέρα φθινοπωρινή, καθὼς ἔπερνε μιὰ μονότονη κι' ἀδιάκοπη βροχὴ στὴν πόλη. Ὡρὲς ἑξαπλωμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ξεστοῦ σπιτιοῦ κατόπι, ποὺ εὐώδιαζε ζωηρὰ ἀπὸ τὸ φρέσκο νεράντζι καὶ τὸ κινδυνὸ ποὺ θὰ ἔφταναν τὸ γλυκὸ, προσπαθοῦσα νὰ διαβάσω στὴν πρώτη σελίδα, μὲ τὸ δάχτυλό κάτω ἀπὸ τὰ χοντρά, κατὰμουρα γράμματα, ποὺ τὰ βλεπα νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ πλαταίνουν κοντὰ μου σὰν περίεργα δέντρα, ἐξωτικά, γεμάτα κλάδους καὶ φύλλα, ὁλοῖσα σὰν τοὺς φοίνικες ποὺ ἔβλεπα ζωγραφισμένους πλάι στοὺς ἁγίους τῆς ἐκκλησίας μας ἢ φουντωμένα σὰν τὶς πολυκαρπες πορτοκαλλιές καὶ τὶς πολυανθὲς τριανταφυλλιές, ποὺ διαγράφονται ἐλαφρὰ, ἔξω ἀπὸ τὸ θαμπὸ τζάμι τῆς κάμαρης, στὸ βάθος, κοντὰ στὴν αὐλὴ τοῦ Δημαρχείου. Ἡ φωνὴ μου ἀντηχοῦσε δειλὴ, μαζεμένη, σὰ νὰ μὴν ἦμουν ἐγὼ τὸ ἴδιο ἀνήσυχο κι' ἀνυπότακτο παιδί ποὺ ξεφώνιζε γιὰ φύλλον πηδῆμα κάθε τόσο.

Μιὰ φορὰ, ποὺ πῆγα γιὰ λίγον καιρὸ, σ' ἓνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο—δὲ θὰ κάθησα περισσότερο ἀπὸ μιὰ μονάχα βδομάδα—ἡ δασκάλα μὲ εἶχε μάθει νὰ συλλαβίζω, μὲ εἶχε μάθει ἀκόμα, ὅπου ἔβλεπα ἓνα μικρὸ μπαστούνι ἢ μιὰ γραμμὴ σὰν τσαρουχὴ νὰ φωνάζω πὺ δυνάτα: ἦτανε τόνος. Μονάχα ἐκεῖνα τ' αὐτιάκια δὲν ἤξερα τί σημαίνουν καλὰ—καλὰ ἢ δασκάλα τὰ ἔλεγε «πνεύματα»· μὰ κι' ὁ πατέρας στὸ τραπέζι καμμιά φορὰ, ὅταν συζητοῦσε πολιτικά, ἔλεγε πὼς ὁ τάδε ἢ ὁ δεινὰ πρωθυπουργὸς ἦτανε «μεγάλον πνεῦμα» κι' ὁ παπᾶς στὴν ἐκκλησία στὸ κήρυγμά του ἀνάφερνε τὸ «Ἅγιον Πνεῦμα». Βέβαια, δὲ θὰ ἐπρόκειτο γιὰ τ' αὐτιάκια, ποὺ ἔβλεπα κρεμασμένα πάνω στὸ α ἢ στὸ ω ἢ ὅπου ἄλλου.

Οἱ παρακάτω σελίδες τοῦ Ἀλφαβηταρίου, καθὼς τὶς φυλλομετροῦσα, μοῦ ἔφεραν ὕψιμο ἐκεῖνα τὰ «σάλ-πιγ», «σὺ-ριγ», «λύγ», «καρφώνονταν σὰν φιλά, πνιγερὰ ξυλαράκια στὸ λάφυγγά μου, καθὼς προσπαθοῦσα νὰ τὰ προ-

φέρω καὶ δὲν ἔβγαζα, παρὰ μερικὲς ἀναρροές κι' ἀκανόνιστες κραυγές. Ἡ μητέρα, καθὼς περνοῦσε καί μ' ἔβλεπε ἔτσι δά, μαζεμένον σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ σκυμμένο πάνω στὸ βιβλίον νὰ προσπαθῶ νὰ διαβάσω, δὲ μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀμέτρητη χαρὰ τῆς. Τ' ὄνειρό τῆς ἄρχισε νὰ γίνεται πιά ἀληθινό. Τ' ἀτελεύτητα ἀπογεύματα, ποὺ καθισμένη στὸ μπαλκόνι κ' ἔχοντας με στὴν ἀγκαλιά τῆς, ἔβλεπε τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου νὰ περνοῦν ἀπὸ κάτω τραγουδώντας φαιδρὰ καὶ παρακαλοῦσε τὸ θεὸ νὰ τὴν ἀξιώσῃ νὰ ἰδῇ καὶ τὸ παιδί τῆς ἀνάμεσόν τους, τῆς ξανάρχονται τώρα στὴ θύμηση μὲ μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία. Ὁ πατέρας, ὅταν ἦρθε, τὸ βράδι, μὲ κοίταξε μὲ μιὰν ἰδιαίτερη σοβαρότητα. Χαμογέλασε γλυκὰ καὶ μὲ ρώτησε:

— Διάβασες ἀρκετά, ἐτοιμάστηκες γι' αὐριο;

Ἀντὶς γιὰ μὲν, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα μ' ἓνα εὐθυμὸ γέλιο:

— Ὅλο τὸ ἀπόγευμα δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειά. Καὶ πρὶν ἀκόμη τοὺς ὀρίσει ὁ δάσκαλος τὸ μάθημα, ποὺ θάπρεπε νὰ διαβάσουν.

Καὶ μὲ φίλησε στὰ φλεγόμενα μάγουλά μου θερμά.

Τὴ νύχτα ἐκεῖνη κοιμήθηκα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου, ἐνσυνείδητα εὐτυχής.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἀνερχθὲ Κυριακάτικη θάλασσα. Ψυχάλιζει...

Πρῶτ' οἱ καμπάνες τὴν ἡχὴ ξυπνοῦν, ποὺ ἀποκοιμείται.

Ἀφῶτοι τοῦ ὄρθρου οἱ οὐρανοί. Κύμα. Ὁ Βορρᾶς ἀσπρίζει.

Ἐνα κατάρτι, — ἀκρὴ οὐρανοῦ καὶ θάλασσας, — πλανιέται.

Στὴ γειτονιά του, — ἀπ' τὸ λευκὸ τ' ἁλάτι ἀσβεστομένη, — σκαλάνει ὁ γλᾶρος, ποὺ γλυκὸ νερὸ τοῦ πᾶει στὴ μύτη: βρέχει, σὰ στεῖρα δάκρυα... Ἐκεῖ τ' ἄλλο νερὸ ἀνεβαίνει, τινάζοντας μεσοῦρα τοῦ ἀφροῦ τὸ δυναμῆτη.

Τὰ σκλάβια κύματα, ἐδῶ δά, ξεπλένουν, σαπουνίζουν τοῦ κάβου τ' ἄσπρα πόδια, μὲς στὴν ἄβαθι λεκάνη, ποὺ στὴν κορφὴ τοῦ ἀπάνω, — νῆα λουλούδια, — κυματίζουν φορέματα εὐθυμῶν, — ἄσπρα, γιὰ τὴ βροχὴ τὰ πᾶνει.

Μοιάζει, ἐκεῖ πάνω! μιὰ σημαία νικητῶν. Ἐνα μαντήλι πίσω στὴν πρῶτη... Σκέφτομαι νᾶξερα τί!... Τιμόνι, καπνὸ, καὶ σῶλο... Σκέφτομαι, — σὲ μιὰς κορφᾶς χεῖλη, μὲ δίχως βιάση, τοῦ ἀλατιοῦ ζυμώνοντας τὸ χιόνι.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΧΩ σήμερα νὰ εὐχαριστήσω πολλοὺς ἀπὸ σὰς, ποὺ ἔσπευσαν νὰ μοῦ γράψουν συγχαρητήρια μὲ τις εἶδαν στὴν ἐφημερίδα πὼς πῆρα τὸ Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων. Ἀλλὰ μαζὺ μὲ μένα τὸ πῆραν ἄλλοι δεκατέσσαρες λογοτέχνες. Γιατὶ τὸ Κράτος ἔκρινε πὼς ἔπρεπε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ μέση οἱ πιδὸ παλαιοί, ὅσοι, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ, ἦταν ἄξιοι νὰ τιμηθοῦν μὲ τὸ Ἀριστεῖον, γιὰ νὰ μελῆν πιδὸ ἐλεύθερο τὸ στάδιο στοὺς νέους. Ὡστε γρήγορα θάρρη κι' ἡ δική σας σειρά κι' ἴσως ζήσω κι' ἐγὼ γιὰ νὰ συγχαρῶ κάποτε γιὰ τὴν ἴδια τιμὴ κανέν' ἀπ' αὐτοὺς ποὺ με συγχαρήσαν σήμερα. Θὰ πῆτε: «Ὅλοι λοιπὸν θὰ γίνουμι λογοτέχνες; Ὅχι βέβαια. Ἀλλὰ τὸ Ἀριστεῖον δὲν εἶναι μόνο λογοτεχνικό. Εἶναι καὶ Ἀριστεῖον τῶν Τεχνῶν. Τὸ παίρνουν ζωγράφοι, μουσικοί, γλύπτες, ἡθοποιοί. Νά, προχτὲς μαζὺ μας, τὸ πῆραν κι' ἡ Κυβέλη κι' ἡ Κοτοπούλη. Μεθ' αὐτοῦ θὰ γίνῃ κι' Ἀριστεῖον τῆς Φιλολογίας, — καὶ ξερετε, ἄλλο Φιλολογία κι' ἄλλο Λογοτεχνία, — καὶ τῶν Ἐπιστημῶν, καὶ τῆς Ἱστορίας, καὶ τῆς Φιλοσοφίας. Ἐπειτα θὰ γίνῃ καὶ μιὰ Ἀκαδημία, ἓνα Ἰνστιτούτο μὲ διάφορα τμήματα, ποὺ θὰ περιλάβῃ ὅλους τοὺς ἀριστεῖς τῶν διαφόρων κλάδων, λογοτέχνες, καλλιτέχνες, φιλόλογους, νομικοὺς, ἱστορικοὺς, ἀρχαιολόγους, γιαντροὺς, χημικοὺς, φυσικοὺς, μαθηματικοὺς καὶ καθεστῆς.

Τώρα λοιπὸν μπορῶ νὰ ρωτήσω κι' ἐγὼ: Μὰ ὅλοι ἔμποροι θὰ γίνετε; Πολλοί, οἱ περισσότεροι μάλιστα ἀπὸ σὰς, δὲν θὰ κολοιθῶν καὶ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κλάδους; Κι' εἴχ' ἀδικο νὰ πῶ πὼς γρήγορα θάρρη κι' ἡ δική σας σειρά νὰ πάρετε τὸ Ἀριστεῖον, νὰ γίνετε Ἀκαδημαῖκοι, νὰ φθάσετε στὴν κορυφὴ; Ἐμεῖς οἱ γέροι, βλέπετε, τὸ πῆραμε. Μ' ἐκείνους ποὺ τὸ πῆραν πρωτότερα, στοὺς ἐτήσιους διαγωνισμοὺς, εἵμαστε καμμιά σαρανταρὶα λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες ποὺ τῶχουμε, ὅλοι ἀπὸ 50 χρονῶν κι' ἀπάνω. Τώρα, ὑποθέτω, θὰ τὸ παίρνουν ἓνας-ἓνας οἱ νεώτεροι κι' οἱ νέοι. Θὰ γίνονται δηλαδὴ διαγωνισμοὶ καὶ θὰ βραβεύεται τὸ καλὺτερο λογοτεχνικὸ βιβλὸν τῆς χρονιάς. Κι' ἀφοῦ βγήκαν πιδὸ ἀπ' τὴ μέση οἱ γέροι, ποὺ οἱ περισσότεροι εἶχαν ἀξιώσεις ἀλλὰ ὅχι πιδὸ καὶ τὴν ἱκανότητα

νὰ παράγουν ἀξιοδράδευτα, ἡ ἡλικία σ' αὐτοὺς τοὺς διαγωνισμοὺς δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ θὰ μπορῇ νὰ βραβευθῇ μὲ τὸ Ἀριστεῖον κι' ἓνας νέος εἰκοσι χρονῶν, ὅταν τὸ ἔργο τοῦ θὰ τὸ ἀξίει.

Κι' αὐτὸ τὸ Ἀριστεῖον, — θὰ ρωτήσουν τώρα οἱ πιδὸ περιεργοί, — τί λογῆς εἶναι; Βραβεῖο, στεφανίον, παράσημον, χρηματικὴ ἀμοιβή; — Ναι, ἓνα εἶδος παρασήμου μὲ χρηματικὴ ἀμοιβή, δυὸ χιλιάδες δραχμές, κατὰ τὸ σχετικὸ Νόμον, ἐφάπαξ. Καὶ τὰ διάσημα τοῦ παρασήμου, ποὺ ὀνομάζεται ἐπίσημα «Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν», εἶναι ἓνα περιδέραιο ἀποτελούμενον ἀπὸ ἓνα ὠραῖο, καλλιτεχνικὸτατο μετάλλιο, μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Ἀλὲν ἀριστεύειν», μὲ μιὰν ἀλυσίδα ἀπὸ μικρὰ ἐθνόσημα καὶ κλωνάρια δάφνης, ὅλα ἀπὸ χρυσάφι σμαλτωμένο. Οἱ ἀριστεῖς, σὲς ἐπίσημες ἐμφανίσεις τους, τὸ φοροῦν στὸ λαιμό, ἀπάνω ἀπὸ τὸ φράκο. Καὶ γιὰ τὶς ἀνεπίσημες πάλι, τὶς καθημερινές, ἔχουν ἓνα κλωνάρια δάφνης, διακριτικὸ σῆμα, γιὰ τὴν μπουτουνιέρα. Ἐ, πὼς σὰς φαίνεται; Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ κοπιᾶση, νὰ αγωνισθῇ κανεὶς γιὰ νὰ γίνῃ διαπρεπὴς λογοτέχνης ἢ καλλιτέχνης, καὶ νὰ μπορέσῃ κάποτε, ἂν ἔχη καὶ τύχη, νὰ φιγουράρῃ σὲς τελετὲς μὲ τὸ ἐπίδειχτικὸ αὐτὸ περιδέραιο;

Δὲν λέγω πὼς δὲν ἀξίζει. Κάθε παράσημον εἶναι τιμητικὸ καὶ πολὺ περισσότερον ἓνα παράσημον ποὺ θὰ τῶχουν τόσο λίγοι. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ, παιδιά μου! Ὁ ἄνθρωπος καὶ τοῦ Ἀριστείου ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐκοπίαζε καὶ θὰ ἀγωνιζόταν μόνο γι' αὐτὸ ἢ γιὰ ὅποιον ἀλλοτεῖα τιμητικὴ διακρίση! Τὸ ξέρω πὼς ὁ πόθος τῶν τιμῶν, τῶν διακρίσεων εἶναι κάτι ἀνθρώπινο· ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ εἶναι πάλι μιὰ ἀδυναμία, ποὺ κανένας ἀληθινὰ μεγάλος ἄνθρωπος δὲν τὴν εἶχε ποτέ. Ἀπεναντίας, οἱ ἀληθινὰ μεγάλοι στὴν πνευματικὴ σφαῖρα, σὲς γράμματα, στὴν τέχνη, στὴν φιλοσοφίαν, οὔτε ζητοῦν, οὔτε ἀποβλέπουν σὲ τέτοια, περιττὰ γι' αὐτοὺς, στολίδια. Τοὺς τὰ δίνουν, καμμιά φορὰ, — ὅχι τόσο γιὰ νὰ τοὺς τιμήσουν, ὅσο γιὰ νὰ τιμηθοῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποὺ τοὺς τὰ δίνουν, δειχνοῦντες ἔτσι πὼς ξέρουν νὰ ἐκτιμῶν καὶ νὰ μελῶν τὴν ἀξίαν, — μὰ ἐκεῖνοι, κι' ὅταν τὰ δέχονται, δὲν τὰ φοροῦν ποτέ ἢ σπανιότατα. Κι' ὅπως ἓνας μικρὸς, ἓνας τιποτένιος, ποὺ παίρνει ζητώντας το καὶ κυνηγώντας το ἓνα παράσημον, τὸ φορεῖ σὲ κάθε περίσταση, γιὰτὶ αὐτὸ πιδὸ εἶναι ὅλη τοῦ ἡ ἀξία, ἔτσι ἓνας μεγάλος, ὅλη τοῦ ἡ ἀξία, εἶναι ἓνας μεγάλος, ὅταν θὰ τοῦ τὸ δώσουν χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ, θὰ πῇ ἀπλῶς ἓνα εὐχαριστῶ, θὰ τὸ φυλάξῃ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ θὰ τὸ

ξεχάσῃ. Πότε ἀπὸ μετριοφροσύνη καὶ πότε ἀπὸ περηφάνεια. Γιατὶ ἓνας μεγάλος πότε μετριοφρονεῖ καὶ θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἀνάξιο καὶ τῆς μικρότερης τιμῆς πότε, μὲ ὅλη τὴ συναίσθησιν τῆς ἀξίας τοῦ, θεωρεῖ καὶ τὴ μεγαλύτερη τιμὴ ἀνίκανη νὰ τὸν τιμήσῃ.

Τότε λοιπὸν, — θὰ πορῆτε τώρα, — γιὰτὶ σὰς εἶπα μὲ χαρὰ στὴν ἀρχὴ πὼς θάρρη γρήγορα κι' ἡ σειρά σας; γιὰτὶ ἄφησα νὰ λάμψῃ στὰ μάτια σας, σὰ μιὰ ὄνειρευτὴ ἀνταμοιβή, αὐτὸ τὸ ἐπιδεικτικὸ περιδέραιο τοῦ Ἀριστείου; Ἀφοῦ μόνο ἓνας μικρὸς μπορεῖ νὰ ποβλέψῃ σ' αὐτό, νὰ τὸ ποθήσῃ, νὰ τὸ κυνηγήσῃ, θέλω νὰ γίνετε καὶ σὲς ἔτσι μικροί, μικροφιλόδοχοι καὶ τιποτένιοι; — Ὅχι δά! θὰ μὲ παρεξηγούσατε. Ἀλλο νὰ πάρῃ κανεὶς τὸ Ἀριστεῖον κι' ἄλλο νὰ τὸ κυνηγήσῃ... σὰ μοναδικὸ τῆς ζωῆς τοῦ σκοπὸ. Κι' ἄλλο νὰ τὸ φορῇ, ἅμα τὸ πάρῃ, καὶ νὰ κἀν τὴν ἐπίδειξή τοῦ μ' αὐτό, κι' ἄλλο νὰ τὸ φυλάξῃ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ νὰ τὸ ξεχάσῃ. Ὅταν καμμιά φορὰ τὸ πάρετε καὶ σὲς, φυλάξτε το καὶ ξεχάστε το. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε αὐτό. Πρέπει δηλαδὴ, ὅταν θὰ σὰς δώσουν ἀνθρώπινα τὸ Ἀριστεῖον, νὰ μὴ σὰς χρειάζεται. Τότε ἔχει ὅλη τοῦ τὴν ἀξίαν τὸ Ἀριστεῖον, τότε ἔχει ἀληθινὴν ἀξίαν ἐκεῖνος ποὺ τὸ παίρνει: νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ μὴν τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ νᾶνδειχθῇ μ' αὐτό. Νὰ τοῦ εἶναι τὸ ἴδιο ἂν θὰ τοῦ τὸ δώσουν ἢ ὅχι, νὰ μὲν ὁ ἴδιος καὶ μὲ τὸ Ἀριστεῖον καὶ χωρὶς αὐτό.

Καταλάβετε τώρα τὴν ἰδέαν μου; Εἶδατε ποῖα σημάσια ἔχουν αὐτὲς οἱ τιμὲς κι' αὐτὲς οἱ διακρίσεις γιὰ τοὺς ἀνώτερους πνευματικοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ γίνετε μιὰ μέρα καὶ σὲς; Αὐτὸ τὸ μαθηματικὸν εἶχα νὰ σὰς δώσω σήμερα, εὐχαριστώντας γιὰ τὰ εὐγενικά σας συγχαρητήρια.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΔΑ

Ἐῖς τοῦ ἐπίφοβος μὲ αὐτὸν ποὺ δὲν κοκκινίζει ποτέ, εἶν' ἐκεῖνος ποὺ εἶναι πάντα κόκκινος.

Ὅταν στὸ δρόμο μιλῇ κανεὶς μὲ κάποιον δυνατὰ καὶ μὲ ῥητορικὸ ἄφρον, δὲν δίνει τὸ δικαίωμα σὲ κάθε διαβάτη νὰ παρεμβῇ στὴν ὁμιλίαν ἢ νὰ δώσῃ ἀπάντησιν;

Τὸ κομμένο μουστάκι τῆς μόδας μοιάζει μὲ τὸ λίγο ἐκείνο μᾶλλιν ποὺ ἀπνούν οἱ χαλαροὶ στὸ μπουτάκι, γιὰ σημάδι ὅτι τὸ ζῶον εἶναι ἄνθρωπος.

Ἡ τερατοδωδέσση παραμόρφωση τοῦ φυσικοῦ εἶναι τὸ νὰ κατοικῇ σὲ σῶμα νεοψυχὴ γοῖα.

Δ. Γρ. Κ.

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ζ'. (Συνέχεια)

“Από κει πήρε το μεγάλο δρόμο που περνούσε μέσ’ από το δάσος. Και νά, σέ λίγο, βλέπει το καλυδόσπιτο εκείνο, το άξέχαστο, το άσυλο του πρώτου του ταξιδιού, εκείνο που τον είχε οδηγήσει με τό φως του.

Γελούσε τώρα θυμούμενος το φόβο που αίστάνθηκε, όταν είδε τον κύρ-Γιακουμή με τα πελώρια μαχαίρια του να πλησιάζει το σταύλο που κοιμόταν!.. “Α, πόσο είχε φοδηθή! “Αμ” ή φευγάλα του ύστερα; κι’ άς είχε μάθει πως ο άνθρωπος δεν έσκόπευε να σφάξει παρά το γουρουνόπουλό του...

“Αμα προχώρησε κάμποσο ακόμα, ξάνοιξε από μακριά και το ψηλό καμπαριό του χωριού του. “Εβαλε τότε καινούργια δύναμη και, σέ λίγο λεπτά, βρέθηκε μπροστά στο φτωχικό καλυδόσπιτο, όπου κατοικούσε ή καλή του μητέρα και τάγαπημένα του αδέρφια.

“Ήταν ή ίδια άεροσκέπαστη στέγη, το ίδιο μισανοιγμένο παράθυρο, ο ίδιος φεγγίτης προς το μέρος του κήπου, που τον έπνιγαν τάγριόχορτα.

“Ολ’ αυτά μαρτυρούσαν φτώχεια. “Ο λαχανόκηπος δεν θα είχε καλλιεργηθή από τότε που έφυγε ο Πάνος. Στο φράκτη ήταν άπλωμένο ένα πουκαμί-σάκι. Θάταν βέβαια του μικρού αδελφού.

Τρέμοντας από συγκίνηση, ο Πάνος έπλησίασε τη μισανοιχτή πόρτα κι’ έχτύπησε σιγά. “Η μητέρα του βγήκε, τον κοίταξε λίγες στιγμές με άπορία, — ίσως γιατί περίμενε να ιδή τον ταχυδρόμο, — γρήγορα όμως τον έγνώρισε και τότε όρμησε μ’ άνοιχτές άγκάλες φωνάζοντας:

— “Ο Πάνος μου!.. “Ο Παναγιώτης μου!..Τό παιδί μου!..Τό παιδάκι μου!.. “Ηρθε!.. ήρθε!.. Καλώς μου το τό χρυσό μου τό παιδί, καλώς μου το!..

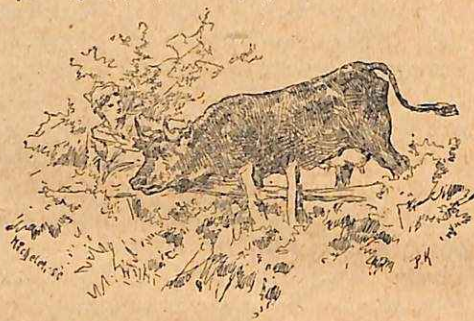
“Ακουσαν τις φωνές τα μικρά αδέρφια κι’ έτρεξαν και τά δυό. Μά έμειναν ακίνητα, σά φοδισμένα, μπροστά στη συγκινητική αυτή σκηνή. Κι’ ούτε γύρισε να τά ιδή ή μητέρα τους, ούτε τά πρόσεξε, ούτε τά θυμήθηκε καθόλου. Αυτή φιλούσε τώρα κι’ έσφιγγε στην άγκαλιά της τον Πάνο της, που είχε να τον ιδή τόσα χρόνια, και της φαίνόταν πως δεν είχε στον κόσμο παρ’ αυτόν.

“Επιτέλους ο Δάμπρος, σά μεγαλύτερος, θυμήθηκε κι’ έγνώρισε τον άδελφό του. Κι’ έτρεξε κοντά του και τον άγκάλιασε. “Ο Κωστής όμως που ήταν τόσο μικρός όταν χωρίστηκαν, δεν μπορούσε να θυμηθή την άναχώρησή του και τον κοίταζε ακόμα με μεγάλη έκπληξη: Ποιός νάταν αυτός ο μεγάλος, ο καλοντυμένος; “Ο Πάνος πού έλειπε και τόσο συχνά τον θυμόταν ή μητέρα;..

— Ναι, ναι, παιδί μου, το είπε αυτή, όταν στάθηκε τέλος μια στιγμή και μπόρεσε να ιδή την έκπληξη του μικρού. Είναι ο μεγάλος σου άδερφός, ο Παναγιώτης. “Ελα, έλα να τον φιλήσης! Κι’ έπειδή ο μικρός έδίσταζε ακόμα συμμαζεμένος, πήγε κοντά του ο Πάνος, τον σήκωσε στην άγκαλιά του και τον έφίλησε.

“Α, τί ευτυχισμένη που ήταν ή κυρά Σοφία και πώς την έκανε να τά χάνει ή μεγάλη αυτή χαρά κι’ ευτυχία! Δεν έβρισκε κάθισμα κατάλληλο για να δώσει στο γυό της που γύριζε έτσι μεγάλος, καλοκαμωμένος και καλοντυμένος. Δεν ήξερε τί να τον τρατάρη και πώς να τον περιποιηθή. “Επιτέλους έστρώσε ένα χράμι διπλό σέ μια παλιά κασέλλα, τον έβαλε να καθήση, του έφερε να φάει ένα μήλο που είχε κρυμμένο σέ μια γωνιά, το πήρε το μπόγο του, κάθισε κοντά του με τά δυό μικρά στα γόνατά της κι’ άρχισε να τον ρωτά:

Πώς έζησε; Τί έκανε;.. Λίγα πράμματα ήξερε από τά λίγα γράμματα που της είχε γράψει εκ μέρους του ή κυρία

“Αγόρασε και μιά άγελάδα....”
(Σελ. 396, στ. γ’.)

Χρυσόχρη και της τά είχε διαδώσει ο παπα-Χαράλαμπος. Μά τώρα ήθελε να τά μάθει όλα, όλα. Και παρακαλούσε τον Πάνο να της τά πη.

Μά μήπως τον άφινε και να μιλήση; Πότε θυμόταν άξαφνα να τον ευχαρίστηση άλλη μια φορά για τά λεπτά που της έστελνε:

— “Αχ, χρυσό μου παιδί, το έλεγε, νάξερες τί τόπο έπιαναν κάθε φορά!.. Σ’ ευχαριστώ, ψυχή μου! “Ο Θεός να σοφ δώσει δεκαπλάσια!

Πότε τον έκοβε, για να τον ρωτήση αν πεινούσε κι’ αν ήταν άνάγκη να του μαγειρέυε άμέσως κάτι τί για να φάει. Και πόσο άπλά σηκονόταν για να τον άγκαλιάσει και να τον φιλήση άλλη μια φορά, λέγοντας:

— Τό παιδάκι μου!.. Πώς μου άργησε! “Εφτά χρόνια σωστά έκαμε στά ξένα!.. Μέρα-μέρα τάχω μετρημένα!

Μά να ποίμε την αλήθεια, κι’ ο Πάνος είχε παραζαλιστή από τά φιλά της μητέρας του και του άδελφού του κι’ αίσθανόταν μια συγκίνηση που το έπνιγε τη φωνή.

“Επί τέλους, άμα ήσύχασε λίγο ή

κυρά-Σοφία κι’ άμα κι’ αυτός μπόρεσε να μιλήση, τοδς διηγήθηκε όλη του την ιστορία, από την άγωνία της πρώτης του νύχτας στο δάσος ως το τελευταίο περιστατικό που τον έκαμε να φύγει από την ύπηρεσία της κυρίας Χρυσόχρη, για να μην άναγκασθή ναπομακρυνθή περισσότερο από τον τόπο του.

— Καλά έκαμες, παιδάκι μου! Τον έπιδοκίμασε ή μητέρα του. Τώρα πρέπει να σ’ έχω κι’ εγώ κοντά μου. Μεγάλωσες, μπορείς να δουλέψης κι’ εδω.

Τότε ο Πάνος έδγαλε τον κουμπάρά του, τον έδωσε στη μητέρα του και της είπε:—Αυτά οικονομήσα, μητέρα, όσον καιρό έκαμα στην ξενιτιά.

“Υστερα τον ξαναπήρε, τον έσπασε και χύθηκε από μέσα δάκαυρος θησαυρός. Χίλιες πεντακόσιες δραχμές είχε ο κουμπάρας εκείνος. Κι’ ή κυρά-Σοφία ενόμιζε πως έδλεπε όνειρο, πως τη γελούσαν τά μάτια της.

— Και τί θα τά κάνουμε τώρ’ αυτά; ρώτησε το γυό της.

— Καί ρωτάς, μητέρα; Τί τά κάνουν οί άνθρωποι τά λεπτά; “Εξοράσσουμε ό,τι μάς χρειάζεται και τάλλα θα τά βάλουμε στον τόκο, να τάχουμε σέ μια ώρα άνάγκης.

— Ναι, παιδάκι μου, ναι, έχεις δίκιο.

Κι’ ή ευτυχισμένη μητέρα πήρε τά λεπτά και τά κλείδωσε στο συρτάρι του κορμιού, με την άπόφασή να μην ξεδέψη πεντάρα. “Υστερα όμως, αφού σκέφτηκε καλύτερα, άποφάσισε να χρησιμοποίηση ένα μέρος για ναγοράση πάλι το χωράφι εκείνο που είχε πουλήσει τότε που την άφησε χήρα ο άντρας της. Κι’ αυτό το έκαμε περισσότερο από σεβασμό στη μνήμη του μακαρίτη Σαράντη.. Μαζί με τό οικογενειακό κτηματάκι, που άρκετο στάρι θα έδινε, άγόρασε και μιά άγελάδα, που με τό γάλα της από πολλά έξοδα θάνακούφιζε την οικογένεια. Κι’ άργότερα άνοιξε στο χωριό ένα μαγαζάκι, ένα μικρό παντοπωλείο, και μ’ αυτό κερδίζει όχι μόνο για να συμπληρώνη τη διατήρηση του σπιτιού, παρά και για να βάζει κατά μέρος. “Ετσι, σιγά-σιγά, ξανάγειναν εκείνες οί χίλιες πεντακόσιες δραχμές και πολύστεφαν μάλιστα.

Νά, πώς ένα φτωχό κι’ άπροστάτευτο όρφανό μπόρεσε να φανή χρήσιμο στη χήρα μητέρα του και τά όρφανά άνήλικα αδέρφια του. Γιατί, καθώς έδδατε, είχε θέληση, υπομονή, καρτερία, ήταν φιλότιμος, φιλόπονος και οικονομός. “Όταν ένα παιδί έχει αυτά τά προτερήματα, μπορεί, όσο μικρό κι’ αν είναι, να γίνη το στήριγμα, ή παρηγορία κι’ ή χαρά της οικογένειάς του.

[Εκ τοφ Γαλλικού υπό “Αρ. Η. Κ. και Γρ. Ε.].

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ»

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΠΛΑΘΜΑΤΟΣ
ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ “ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,, ΤΟΥ 1924

ΠΕΡΣΥ, αυτόν τον καιρόν, προκήρυττουσα τον 23ον Διαγωνισμόν Εξεπλάθματος, έπρολόγιζα ως εξής:

“Η μεγάλη ένδική συμφορά, — ή καταστροφή της ελληνικής Μικρασίας, ή εκκένωσις της Θράκης, — λιγότευες σημαντικά τον αριθμόν των συνδρομητών μου, από τους οποίους ελάχιστοι μόνον κατόρθωσαν να σώσουν ζωήν μαζί με οικογένειαν και περιουσίαν. “Αλλά δεν είναι μόνον ή άπώλεια των εδαφών και ή διασπορά του διασπέντος πληθυσμού των, είναι και ο οικονομικός κλονισμός, τον οποίον έπέφεραν εις την χώραν ή φοβερή περιπέτεια. Οί όροι του βου, δυσχερείς από πριν, έγιναν ακόμη δυσχερότεροι. Τα πράγματα όλα υπερτηθήσαν. “Επομένως και τά έκδοτικά εν γένει έξοδα της “Διαπλάσεως, τά μεγάλα, τά ύπερογκά, έδεκαπλασιάσθησαν, σχεδόν, τελευταίως, και τούτο εις καιρόν που οί συνδρομηταί της λιγότευσαν. “Εννοείται λοιπόν πόσον δύσκολη καταντά τώρα ή διατήρησις του αγαπητού σας περιοδικού! “Θά είναι θαύμα. . .

Φέτος, ούτε να προσθέσω τίποτε θα είχα, άλλ’ ούτε και ναπαίρσω. “Η κατάστασις μένει ή ίδια. Για να βελτιώσω λίγο το χαρτί μου και τον τύπο μου, άναγκάσθηκα ναυξήσω την συνδρομήν κατά 5 δραχμάς. “Αλλά, όπως σας είπα στη σχετική δήλωσι, ή αύξησις αυτή δεν θα καλύψη, παρά μέρος μόνον της πρόσθετης δαπάνης. “Ωστε πάλι θα χρειασθί θαύμα για τη διατήρησή μου και πάλι το θαύμα αυτό θα τό κάμη ή αγάπη σας με τό ΕΞΕΠΛΑΘΜΑ σας: Με τας ενεργείας δηλαδή που θα καταβάλετε όλοι σας, παλαιοί και νέοι, διά να έγγραψετε νέους συνδρομητάς. “Ανεκάνεν τό Εξεπλάθμα τό άντιλαμβάνεσθε ως καθήκον. “Αλλά τώρα, εις αυτήν την περιστάσει, τό καθήκον του Εξεπλάθματος είναι επιτακτικώτερον παρά ποτέ. Και θα βάλετε τά δυνατά σας να τό εκτελέσετε. Οί συνδρομηταί που έχασα, με τας ενεργείας σας θα ξαναγίνουν. “Η έκδοσις του περιοδικού σας δεν θα προσκόψη. Και θά έχετε πάλι την ευχαρίστησιν να συλλογίζεσθε, ότι εκάματε όλον τό καλόν που έβγαίνεν από τό χέρι σας, ότι ύπεστηρίξατε την Μητέρα σας Διάπλasiν, ότι εξησφαλίσατε την τακτικήν της επίσκεψιν κάθε Σάββατον, και ότι κατεστήσατε ευτυχ ή άλλα παιδιά. . .

“Εμπρός λοιπόν! “Αναγνώσατε όλοι με προσοχήν τους κατωτέρω όρους και άρχίσατε εϋθύς από σήμερα τας ενεργείας σας.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 24ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΠΛΑΘΜΑΤΟΣ

Α’.—“Ο Διαγωνισμός του Εξεπλάθματος είναι ετήσιος. “Ο άρχιστήν την 1ην Δεκεμβρίου 1923, θα λήξη την 30 Νοεμβρίου του επομένου έτους και θα περιλάβη όλους όσους, μέχρι της ημέρας εκείνης, θα έχουν εγγράψει νέους συνδρομητάς ετησίους, εξαμήνους ή τριμήνους.

Β’.—Οί εγγράφοντες νέους συνδρομητάς λογαριάζονται ως διαθέντες τόσα φυλλάδια, όσα θα σταλούν εν όλω προς τους υπ’ αυτών εγγράφοντες μέχρι της λήξεως της συνδρομής των. (Δηλαδή, ο εγγράφων ετήσιον συνδρομητήν λογαριάζεται ως διαθέντας 52 φύλλα· ο εγγράφων εξαμήνιον, 26 φύλλα· ο εγγράφων τριμήνιον 13 φύλλα· δύο συνδρομητάς ετησίους, 104 φύλλα κτλ.)

“Επί τη βάσει ταύτη τά βραβεία θ’ άπονεμηθούν ως εξής:

Βραβείον Πρώτης Τάξεως

Τό βραβείον τούτο θ’ άπονεμηθή προς δεκαπέντε μόνον, ήτοι εκείνους, οί όποιοι μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1924, θα έχουν διαθέσει τά περισσότερα φύλλα, (πάντως όμως όχι ολιγώτερα των 780.)

“Εάν δε υπάρχουν και άλλοι, οί όποιοι θα έχουν διαθέσει τον ίδιον αριθμόν φύλλων με τον του 15ου βραβευόμενου, θα βραβευσούν και όλοι αυτοί, όσοι και αν είναι. “Εξ αυτών όλων, ο διαθέσας 52 φύλλα· ο εγγράφων εξαμήνιον, 26 φύλλα· ο εγγράφων τριμήνιον 13 φύλλα· δύο συνδρομητάς ετησίους, 104 φύλλα κτλ.)

(“Αν εις τον Διαγωνισμόν τούτον λάβουν μέρος και Μικροί Σύλλο-

γοι ή “Ομάδες συνδρομητών από κοινοϋ ένεργούντων, θα άνακηρυχθί χωριστά και Κορυφαίος των “Ομάδων.)

Είς τους τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείον, πλην της δημοσιεύσεως των εικών των, θα σταλούν ως δώρον βιβλία, εκ των υπό του Γραφείου μου εκδομένων, κατ’ έκλογήν του βραβευθέντος (ήτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης, ή συνδρομή Διαπλάσεως του επομένου έτους, αλλά τίποτε άλλο εκτός αυτών).

“Η αξία των βιβλίων τούτων θα είναι άνάλογος προς τό ποσόν των φύλλων τά όποια διέθεσεν έκαστος· και ο μόν Κορυφαίος θα ύπολογισή 60 λεπτά δι’ έκάστην δεκάδα φύλλων, οί δε λοιποί της τάξεως ταύτης λεπτά 40. (Παραδείγματος χάριν· ο διαθέσας 1500 φύλλα, αν μόν είναι Κορυφαίος, θα παραγγείλ η βιβλία αξίας δραχμών 90 (150×60), αν είναι από τους άλλους, δρ. 60 (150×40).

Βραβείον Δεύτερας Τάξεως

“Η τάξις αυτή θα περιλάβη εκείνους οί όποιοι μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1924 θα έχουν διαθέσει αριθμόν φύλλων μέχρι του ήμισιως τουλάχιστον του τελευταίου των λαβόντων βραβείον Α’ Τάξεως.

“Εκ τούτων θα βραβευσούν, και θα δημοσιευθί ή εικών των, οί εικοσιπέντε πρώτοι κατά σειράν, οί όποιοι θα έχουν διαθέσει τά περισσότερα. “Εάν δε συμπέση ο έκδοτός πέμπτος να έχη διαθέσει τον αυτόν αριθμόν φύλλων μ’ ένα ή περισσότερους εκ των επομένων, τότε θα συμπεριληφθούν και αυτοί εις τό Δεύτερον Βραβείον και θα δημοσιευθί ή εικών και όλων τούτων, όσοι και αν είναι.

Και προς τούτους θα σταλούν βιβλία κατ’ έκλογήν των, εκ των υπό του Γραφείου μου εκδομένων, με μόνην την διαφοράν, ότι ο μόν πρώτος της Τάξεως θα ύπολογισή 40 λεπτά δι’ έκάστην δεκάδα φύλλων, οί δε άλλοι λεπτά 30.

“Επαινος

“Επαινος θ’ άπονεμηθή προς πάντας τους λοιπούς και θα τοίς σταλούν ως δώρον βιβλία κατ’ έκλογήν των, εκ των υπό του Γραφείου μου εκδομένων, αξίας 20 λεπτών δι’ έκάστην δεκάδα φύλλων.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ’ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—“Εκτός ετησίων συνδρομητών δύναται τις να εγγράψη και έξαμήνους καθώς και τριμήνους. Πάσα παραγγελία πρέπει να συνοδεύεται άπαραίτητως υπό το αντίτιμον.

2.—“Εφ’ όσον εγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει να στέλλη έκαστοτε τας διευθύνσεις των και τό αντίτιμον της συνδρομής των, άνευ άναβολής, χωρίς δηλαδή να περιμένη να εγγράψη και άλλους διά να τους στείλ η όλους μαζί.

3.—“Εγγράφη νέον συνδρομητήν διά να λογαριασθί ως Εξεπλάθμα, πρέπει ο εγγράφων αυτόν να έχη πληρώσει την συνδρομήν του και διά τό ίδιον έτος. Δεν είναι όμως άνάγκη να έχη και ψευδώνυμον.

4.—“Η εγγράφη άτόρον λογαριάζεται ως Εξεπλάθμα του καταβάλλοντος την συνδρομήν του. “Επίσης θεωρείται Εξεπλάθμα του έμβάζοντος τό αντίτιμον συνδρομητού και ή έντός του ίδιου έτους άναπόσις τριμήνιο ή εξαμήνιο συνδρομής νέου συνδρομητού, εγγραφέως τό πρώτον είτε υπ’ αυτού είτε υπ’ άλλου. (Η άπευθείας όμως άναπόσις των τριμήνων και εξαμήνων δεν λογαριάζεται εις τό Εξεπλάθμα).

Σημ. Οί διαγωνιζόμενοι εις τό Εξεπλάθμα μόνον συνδρομητάς εμπορούν να εγγράφουν, όχι δε και άγοράστους κατά φύλλον. Οί λεγόμενοι «Πρακτορες», οί όποιοι διηγωνίζοντο άλλοτε δι’ αγοράστων, κατηργήθησαν. Και τούτο διότι σήμερα έφτασε εις το τέλος ή γενναία συνδρομητής, παρά ναγοράζει τό περιοδικόν κατά φύλλον. “Ωστε δεν πολύνται πλέον φύλλα υπό συνδρομητών «πρακτόρων». “Ο θάλον ναγοράζει τό περιοδικόν μας κατά Σάββατον, το εύρίσκει μόνον εις τό Πρακτορείον των “Εφημερίδων, εις τά Κιόσκια, εις τά “Υποπρακτορεία των “Επαρχιών και εις τά Βιβλιοπωλεία, όσα μου παραγγέλλουν και τοίς στέλλω φύλλα προς πώλησιν.

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: “Απαγορεύεται πάσα μεταβίβασις και μεταγραφή Εξεπλάθματος. Αιτήσεις συνδρομητών ή Συλλόγων περί μεταγραφής Εξεπλάθματος, γενομένης υπ’ άλλου οιοδήποτε και εγγραφέως ήδη εις τά βιβλία μας επ’ όνόματί του, ουδόλως λαμβάνονται υπ’ όψιν. Οί εγγράφοντες επομένως συνδρομητάς εν όνόματι Συλλόγου, οφείλουν να τό δηλώνουν έκαστοτε συγχρόνως με την παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

678-684. Δεξιθηρία

Νά εύρεθούν ἐπὶ λέξεις, ἥτοι :
εἰς Ἅγιος, μία Ἄγιο, μία κτη-
τική ἀντανυμία, εἰς σύνδεσμος,
δύο χρονικά ἐπιρρήματα καὶ μία
πρόθεσις, — ἀναγινωσκόμεναι πᾶ-
σαι καὶ ἀντιστρόφως.

Μαυροθαλασσίτης

685. Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτο μου ἦναι ἤρωας
κατὰ τὰ Μηδικά,
Τὸ δεύτερό μου ἄνδρος,
Τὸ τρίτο στρατηγός.
Τὸ τέταρτο μιὰ πόλις.
Εἰς τὰ πολιτικά,
Τὸ πέμπτο τοῦ ἐβδόμου
ὑπὲρ ἑνὸς ἐχθρός.
Τὸ ἕκτο τοῦ ὀγδόου
Βρέχει τὴ μιὰ πλευρά.
Καὶ τὰρχικα τὸν τώρα
Ἄν βάλης στὴ σειρά,
Θὰ σχηματίσῃ πόλι.
Εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν,
Καὶ τώρα πές μας ποία.

Ὀμπιένη

686. Ἑλλιποσύμφωνον

η—ου—ου—ου—ααι

Τοσουλάκης

687. Γρίφος

κίς κίς	ο	α		
κίς κίς	ο	μετ	ο	α
κίς κίς	ο	μετ	ο	α
κίς κίς	ο	α		

Ζουλού

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

688. Charade

Lettre qu' on écrit souvent
mon premier;
Chose qu' on tourne toujours
mon dernier;
Parole qu' on suit rarement
mon entier.

Ἑπαναστατικὸν Δίκαιον

689. Sans Voyelles

d—t—l—cl—t—dr

Γαμψομαγνίτης

Τέλος τοῦ 210 Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ὁ νέος.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 30

385. Πιπέρι (πῖ, περί.)—386.
Λάρος—Πάρος.—387. (Καλύπτω)
Καλύψω—Καλυψό.—388. Μόσχος.
389. Α Μ Α 390. Ἀναρτε

Ζ Α Ι τὸ λυχνάρι σου
Α Δ Τ προτοῦ νὰ σ'
Λ Α Ε Ρ Τ Η Σ εὖδ' ἡ νύκτα.
Α Ι Ι (Ἡ ἀνάγνω-
Μ Τ Α σις ἐκ τῶν
Α Η Σ κάτω δεξιᾶ,
ἐλικοειδῶς).—391. Λάμπα (ἔλα,
ΜΠαμπα...)—392. ΟΡΥΖΑ—ΟΙ-
ΝΟΣ (Ὁρσαις, Ρίνωκερος Ὑπ-
Νος, Ζῦθος, ἈκρίΣ).—393. Σα-
ρανταπέντε Γιάννιδες ἐνὸς κοκ-
κόρου γνώση.—394. Ἡ Σαίφω
ἦτο ποιήτρια. (εἰς ἀπ φ, ἡ τόπι,
ι τρία).—395. MILAN (Mulet,
Isthme, Lion, Abeille, Noël.)
—396. Chercher (cher, cher.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τι-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἢ λέξεις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κερφαῖα λεπ. 60
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ'—1818)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ
Ἐβραβεύθησαν ε. ρ: Κόμησης
τῶν Ἀχαρνῶν, Ὀδᾶν-Φοῦ καὶ
Μ. Μ: Τριανταφυλλένια, Κυνη-
γός. Δουτοὺς εὐχαριστῶ. Οἱ βρα-
βευθέντες ἄς στείλουν τὰς Δίσεις
τῶν.

Δουκιανός

(ΚΓ'—1819)

Στὸ Δημοψήφισμα
ΑΘΑΝΑΤΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΓ'—1820)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, ἔχεις στὸ Δημο-
ψήφισμα τὴν πιδ θεομὴ ὑπο-
στήριξη. ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

(ΚΓ'—1821)

Ολόθερμα δίνω τὴν ὑποστήριξή
μου στὸ ὑπέροχο ψευδώνυμο
ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ

ΠΑΝΟΥΚΛΑ

(ΚΓ'—1822)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΡΑΠΟΥΔΑ»,
ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ: Ὀλυμπε,
ἀφοῦ δὲν σοὺ περνῶνται αὐτὰ,
δέξου τὸ στοίχημα. Κράν, ἴδε
ἀπάντησιν διὰ Ὀλυμπον (ΚΓ'—
1687). Ἑλλὰς τοῦ Μέλωντος,

**Μπαγιατέρια, Σαμπανιέβα, Μά-
γκισσα**, τὰ λόγια περιττά, ἢ
«**ΤΡΑΠΟΥΔΑ**», ἀνακαλύπτει με-
θοδικώτατα καὶ ἀλάνθαστως, **Ρο-
καμβόλι**, ἄλλοτε τὰ ξαναλέμε.
Ἀτρώδμη, οὐδὲ ἀπάντησεις ἀξι-
ζεις. Καρ..., ἐξηγηθεῖτε σα-
φέστερον. **ΚΕΡΑΜΙΔΕΣ**:

«**Μαῦρος Σκιά**» ἀφοῦ τὸ θέλεις;
Μαῦρος Ἰππότης—Εὐαγγελίδης,
Μαῦρος Προσωπιδιοφόρος—Κανέλ-
λης. **ΤΡΕΜΕΤΕ ΤΟΥΣ «ΤΡΑΠΟΥΛΙΤΕΣ»**,
Ὁ Ἀσκητὸς τῶν

ΑΣΣΟΣ ΚΑΡΟ

(ΚΓ'—1823)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
«**ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ**»,
ἰδρύθη ἐν Βόλῳ. Ζητοῦνται ἀντι-
πρόσωποι καὶ μέλη. Δίσεις: Κ. Μαν-
τάρην (διὰ Δημητρίου), Βόλον

(ΚΓ'—1824)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ.—Βρα-
βεύτηκαν: Βασίλισσα στίς
Παπαρῶνες, Θυλλική Σμύρνη,
Καπετάν Καραπιπέρης. Περιμῆνο
διευθύνσεις. **ΠΑΛΑΝΟΔΙΟΣ**

(ΚΓ'—1825)

Λίλικα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα. **Ρε-
ζεντᾶ Ἀγνούλα**, Μ. Μ. ἔστει-
λα. Γιατί μὲ ξεχάσατε;—**Μιμόδα**

(ΚΓ'—1826)

Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ δῶρο ποῦ μοῦ
ἔκαμαν τὰ μέλη τοῦ Συλλό-
γου «**Συναδέλφωση**» στὴ γιορτή
μου καὶ ἰδιαίτερος τὸν πρόεδρό
μας **Κισσό**.—Ὁ Ταμίας **ΑΤΛΑΣ**

(ΚΓ'—1827)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγο-
ρῶν καρτῶν. Βραβεῖα: Συλ-
λογὴ γραμματισμῶν. Στείλατε
Ἰορδ. Φιλιππίδην, Λάονα (Κυ-
προν). **Δρόσος Φρόντος**

(ΚΓ'—1828)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλα τὰ
Διαπλάσσοι. **Μιμόδα**

(ΚΓ'—1829)

Μπαίνει στίς Μ. Ἀγγελίες μὲ...
καλοὺς σκοποὺς ὁ
Κακὸς Περιδρομος

(ΚΓ'—1830)

Αιγυπτιακάκια, ποῦ θ' ἀρνηθῇ
μιὰ κάρτ-ποστὰλ στὸν Κακὸ
Περιδρομο; Ὁ ἀπάντησά ἀμείσως
Δίσεις: Clio Politon (διὰ Κακὸν
Περιδρομον), Sporting-Club,
Alexandrie (Egypte).

(ΚΓ'—1831)

Διαπλάσσοι, **ἡ** Δίσις μὰς γενικῶς ἤλλαξε
καὶ εἶναι: Γεώρ. Ἀγγελόπουλον
(διὰ Φρόστερ), Καλάμας.—**Φρό-
στερ, Τόμ Δίσκων**.

(ΚΓ'—1832)

Ο Σύλλογος «**Κεραυνός**» ἀπο-
φάσει τῶν μελῶν τοῦ μετε-
βλήθη εἰς «**Ὀμίλον Ἐκδρομῶν**»,
ὁ δὲ διαγωνισμὸς του ἀκυροῦται.

(ΚΓ'—1833)

Αποτελέσματα Καρτῶν. Βρα-
βεύονται: Ἀμυνίδης, Ἀνοι-
ξιάτικο Τριαντάφυλλο, Μεγάλη
Ἰδέα. Στείλατε ταχυδρομικά.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ'—1834)

ΕΚΤΟΣ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Ποῖον κλάδον τῆς ἱατρικῆς προ-
τιμᾶτε; Ἀπαντήσεις μόνον
ἐπὶ Καρτῶν. Βραβεῖα πέντε. Συμ-
μετοχὴ 50 λεπτῶν. Προθεσμία δι-
μηνος. Δίσεις: (ΚΓ'—952).

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ'—1835)

Διαπλάσσοι, ψηφίστε τὸ
ὑπέροχον ψευδώνυμον **ΘΡΗ-
ΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ**.—Σύλλογος «**Ελ-
ληνικὴ Ἐπανάστασις**».

(ΚΓ'—1836)

ΕΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ΠΟΛΙΣ

(ΚΓ'—1837)

Διαγωνισμὸς (ΚΓ'—1255) ἀκυ-
ροῦται, ἐλλείψει ἐπαρκῶν
ἀπαντήσεων. Στείλαντας εὐχαρι-
στῶ.—Γιγαντομάχος Ἑλληνας.

(ΚΓ'—1838)

Ολόθερμα ὑποστηρίζω τὸ ποιη-
τικὸ ψευδώνυμο **ΘΡΗΝΟΣ**
ΜΑΝΝΑΣ.

ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑΣΜΑ

(ΚΓ'—1839)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

(ΚΓ'—1840)

Νόημα, γιὰ τὸν χαρὸ τῆς ἀδελ-
φούλας σου τὰ συλλυπητήριά
μας. **ΜΗΑΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ**

(ΚΓ'—1841)

Αλυσμένη Σμύρνη, τὸ φρέζ
καπελάκι σου μὰς.. τρέλλανε.
Μένδελσον, τὰ σκέρτσα σου εἶ-
ναι γερόβραστα.

ΜΗΑΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΓ'—1842)

Ερση, Τριαντάφυλλο, Μπουκετάκι,
Ερση, Ιαβέρη, Μουνδρέα, τι
κάνετε; **Καπετάν Καραπιπέρης**

(ΚΓ'—1843)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὸν Σ. Ρ. ἀπαντήσας 175. Βραβεῖον
Δ'. Ἀγίλλης, Β'. Χαλκικοποπούλα,
Γ'. Κόμης τοῦ Βερά, Δ'. Μαργαρίτα.
—Ἑπανός: Καίτη, Δευκί, Γουσίτης,
Ταγκός, Χουσακός, Χολέρα, Ἀγρο-
λός Κιότης, Ἐρμούδα Πριγκίπισσα.
—Τὸν Μ. Μ. ἀπαντήσας 86. Βραβεῖον
Α'. Φωτεινὴ Σάντρη, Β'. Ἀλυσμένητη
Σμύρνη, Γ'. Γυνάικα, Δ'. Ἀδάμας.
—Ἑπανός: Ἀγίλλης, Κόμης τοῦ Βερά,
Ξανθὴ Μαρκισία, Κλωδῶ, Ἀολεΐνιος,
Ρεμπαρδὸς Ψυχῆς, Καπετάν Καραπι-
πέρης, Ταγκός.—Ζωγραφικῆς: Ἀπαν-
τήσας 5. Βραβεῖον Α'. Καλαματιανὸν
Μαντήλι, Β'. Χουσακός. Ἑπανός:
Ἰουλιανός, Ἀρχιδιάβολος, Ἀγροβιο-
λέττα.—Αὐτιγμάτος: λύσεις 3 διαφόρων
εἰδῶν: ὀρθή: Ἑπαίτης.—Ἑπανός,
Κουάκερος, Μικρὸς Κισσός.—Βραβεῖα
ἐστάλησαν.

Οἱ ἑπανοὶ βραβεύονται μὲ «Κόκκινα
Βιβλία». Φεύγοντας γιὰ τὴν πατρίδα
μου παύω ἀλληλογραφίαν.

Ἐκράται Ὀμοσπονδία Ὀρχομενοῦ,
σοὺ εὐχομαι νὰ γίνῃς Ἐκραιότερη.
Ἐμπρός, ὅλοι ἐγγραφεῖτε, τῆς ἀείτει.
Ἀγαθὴ μου ἐξάδελφε Ἀδάμα, καὶ
σ' ἀνωτέρα Αὐτοκρατορ.

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Μ. Μ.
συμμετοχῆς δραχμῇ, βραβεῖα δύο, προ-
θεσμία διμήνου διὰ λ) μόνον Ὀρσανοῦ
Ἀδελφῶν Δίσεις (ΚΓ'—1533) ἢ δετὴ
τοῦ ἀδελφ. Γαβριέλλα.

Ἐρμούδα Πριγκίπισσα—Νέλλη Φι-
λοπάπου, ἐκδικοῦμαι, Τριανταφυλ-
λένιο Μπουκετάκι ἄλλος ἀντ' ἄλλης.
Συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησι, κανόνες
ἀνταλλαγῆς ἔξω. Σμύρνη, σὲ οἰ-
κτεῖρω πῶς καταδέχθηκα νὰ υπογράψω
μὲ ἈΔΕΛΦΟΝ μου! Χά! χά! χά! ἀνα-
κάλυψε καὶ μένα.

Μαργαρίτα, στὸ Μαργαριταρένιο δὲν
εἶμαι ἀπὸ (ΚΓ'—1417) πῶς τόλμησες νὰ
δημοσιεύσῃς; ἀποκαλύπτωμαι: Ναδι-
α Καρλόβση, ἀφοῦ φεύγω. Βέρθα,
μὲ ξέρεις; ἐγὼ δὲ ξέρω τί γίνεται ὁ
γείτονας σου Ρ...;

Σὰς συστήνω τὰ ἐξαδελφάκια μου,
εἶνε τὸ χαριτωμένο ζευγαράκι «Κομῆ-
των: Γρατιανῶν, Γρατσιέλλας». Στὸ ἑπα-
νιδεῖν.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ

Ζητοῦμεν ἀλληλογραφίαν ἀπὸ εὐγε-
νικῆς Διαπλάσσοις καὶ Διαπλάσ-
σοι. Δίσεις: Μαρήν Παλαμοῦρη, Αἰ-
σώπου 46 Θεσφονίης.—Κόμης Γρατι-
ανῶν, Κόμης Γρατσιέλλας.

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, στοι-
χηματισμῶν ἀρχικά μὰς συμφοροῦν,
δὲν εἶμαι ἐγὼ περισσοτέρας ἐξηγήσεις,
ἀν θέλετε, ταχυδρομικῶς στοίχημα ἢ
διαδοχὴ «Κόκκινον Βράχον».

Ταχυδρομικὰ Δώδεκα Βραβεῖον εἰς
βάρος βραβευθέντων ἐπληρώσαν ἐκ
τοῦ ταμείου «Κόκκινον Βράχον» ἐμ-
βάστατε παρακαλῶ.—Δίσεις (ΚΓ'—1087).

Ὁ Ταμίας: ΕΡΥΘΡΑ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

«ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ», (ΘΕΣ)ΚΙΣ

Σκοπός: Διάδοσις Διαπλάσσεως.—Ἐγ-
γραφεῖς Ἀπόρων.—Προκηρύξεις Διαγω-
νισμῶν.—Ἐγγραφεῖς δραχμὰς 3.—Στοι-
χηματισμὸς ὑποστηρίζει τὸν «**ΔΕΥ-
ΚΟΝ ΚΡΙΝΟΝ**» ψήφους 250 ἀνταλ-
λάσσει μ' ἄλλους. Δίσεις: Ἀγίλλης Ν...
Διαδόχον Γεωργίου 59. Βασιλεῖς: Ἀε-
νός Κρίνος ἢ Ἀγίλλης Ν. Βασίλισσα:
Δ. Γαβριέλλα, ἀντιβασιλεῖς: Μπετζό-
βαν, διδάδοτος: Ἐρμούδα Πριγκίπισσα,
ὑπασιπότης: Ἐρμούδος Ἰππότης, Βασι-
λικὸς γραμματεὺς: Φωτεινὴ Σάντρη.
Πρόεδροι Ζευγῶν Κομῆτων Γρατιανῶν,
Γρατσιέλλας.—Γραμματεῖς: Ἐρμούδος Λέ-
ων.—Ταμίας, Ἀλέξανδρος Ἀθανάτος.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΙ, ζητήσατε ἀντιπροσώ-
πους, Θεσσαλονίκης μὲν **ΚΟΚΚΙΝΟΥ**
ΒΡΑΧΟΥ δέγονται πρόθυμα.

Φασματόν, Μ. Μ. ἔστειλα ἀπάντησι
καμιά: κοροϊδεύετε; Συγγνώμην! «**Δια-
πλάσσις Ἀστυνομία**», καλὴ πρόδο-
σός εὐχομαι! ἐπιτρέπεται; (τί ἐπὶ τὰ
Χολέρα χεῖματα;) Μὰς ἐτήσας 100
δρ. ἀντιπροσώπων. Σμύρνη, ἐκείνους
ποῦ προκηρύσσει διαγωνισμὸν βραβεύ-
εται; (Ἀγγέλος Εὐγενίου) εἶσαι ὁ ἴδιος.

Ὁ αἰώνιος ἀντιπάλός σου

ΔΕΥΚΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

Ἀγίλλης Νικολαΐδης

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΜΗΝΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Ε ΠΕΡΙΟΔΟΥ